

ville så snart möjligen ske kan låta verkställa en af förhållandena påkallad revision af gällande mellanrikslag samt vidtaga de åtgärder, som för uppnående af det med revisionen afsedda ändamål må finnas erforderliga.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 16 Maj 1886.

N:o 78.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 16 Maj 1886.
— — — — Andra Kammaren den 16 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående bevilning af fast egendom och af inkomst.

(Bevillnings-Utskottets Betänkanden N:is 7 och 19 samt Memorial N:is 9 och 12.)

Till Konungen.

Sedan Riksdagen öfversett och granskat gällande förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst, har Riksdagen uti nämnda förordning vidtagit nedan omförmälda förändring i dess 10 §.

I denna § mom. 4 f) innehålles den bestämmelse, att vid beräkning af inkomst utaf arbete afdrag må ske för följande med embete och tjänst förenade utgifter, nemligen: den afgift tjensteman, såsom sådan, åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understöds-

kassa, aflöning eller annan ersättning till vikarie eller tjänstebitråde, presternas i jordeboken upptagna utlagor, i den mån de icke äro eftergifna, ränta och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prestgårdarne i Skåne, samt kostnader för sådana tjänsteresor, för hvilka ersättning icke är särskildt anvisad.

Hos Riksdagen har anmärkts, att vid tillämpningen af ifrågavarande bestämmelse väl i allmänhet ansetts, att de tjänsteresor, som en med boställe försedd tjänsteman i sin hemtrakt gjorde med egna hästar, icke vore en sådan med tjänsten förbunden kostnad, hvarför han egde rättighet till afdrag vid taxeringen af sin utom bostället behållna kontanta aflöning, enär denna kostnad bestredes direkte af boställsfastigheten, hvilken dessutom lemnade boställshafvaren åtskilliga andra icke taxeringsbara förmåner, såsom husrum och vedbrand m. m., men att emellertid åtskilliga prestmän ifrågasatt, att sagda bestämmelse berättigade till att vid uppskattningen af deras kontanta löneinkomster från draga ersättning för skjutsar, som de med egna, å deras boställen födda hästar gjort till och ifrån den allmänna gudstjänsten, kyrkostämmor, kyrko- och skolrådssammanträden m. m., genom hvilken tolkning många prester och andra tjänstemän, hvilka hade boställen, komme att vinna en orättvis nedsättning i utskylder till stat och kommun gent emot andra mindre gynnade samhällsmedlemmar.

I bevillningsförordningen af den 15 Oktober 1880 var motsvarande § 7 mom. 2 af följande lydelse:

»Likaledes må afdrag ske för följande utgifter, nemligen: den afgift tjänsteman såsom sådan åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understödskassa, aflöning eller annan ersättning till vikarie eller tjänstebitråde, presterskapets s. k. gården och taxen, ränta och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prestgårdarne i Skåne, de af officerares löner utgående ackords-, ränte- och amorteringsafdrag samt kostnader för sådana anbefalda tjänsteresor, för hvilka ersättning icke är särskildt anvisad.»

Berörda stadgande om afdrag för tjänsteresor bibehölls oförändradt i skatteregleringskomiténs den 17 Augusti 1881 afgifna förslag till förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.

I sitt öfver förenämnda förslag den 22 September 1882 afgifna underdåniga utlåtande anmärker Kammarrätten rörande ofvanberörda moment följande: »Då hvarje tjänsteresa väl alltid måste anses vara anbefald, men ordet anbefalda, som förekommer jemväl uti motsvarande stadgande i nu gällande bevillningsförordning, föranledt osäkerhet vid

stadgandets tillämpning, torde detta ord i nu förevarande punkt af förslaget böra uteslutas.»

I öfverensstämmelse med denna anmärkning blef ock ordet »anbefalda» ur momentet uteslutet i Eders Kongl. Maj:ts till 1883 års Riksdag aflåtna proposition med förslag till förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst; och kom sedermera momentet att i gällande bevillningsförordning erhålla sin nuvarande lydelse.

Efter hvad Riksdagen erfarit har ifrågavarande lagrum af vederbörande myndigheter tolkats sålunda, att vid uppskattning af tjänstemäns löneförmåner afdrag medgifves för de kostnader, som kunna visas hafva varit förenade med tjänsteresor af hvad slag som helst, för hvilka ersättning ej är särskildt anvisad.

Riksdagen, som är öfvertygad att afsigten med ofvanberörda ändring i förevarande moment ingalunda varit att deri inlägga en sådan betydelse som genom nämnda tolkning gifvits detsamma, och som delar den mening, att ett dylikt afdrag i ofvan antydda fall ej bör få ega rum, har för den skull funnit en förändring af ifrågavarande bestämmelse vara af behovet väl påkallad, dervid Riksdagen ansett det härmed åsyftade målet bäst vinnas medelst återupptagande af den formulering af samma bestämmelse, som förekom i 1880 års bevillningsförordning samt skatteregleringskomiténs förslag, allenast med tillägg, till undanrödjande af den af Kammarrätten anmärkta olägenhet, framför ordet »anbefalda» af ordet »särskildt», hvarigenom tydligen utmärkes, att här afses endast extra ordinarie tjänsteresor, som icke åtfölja tjänsten, utan ifrågakomma blott efter särskild föreskrift af vederbörande myndighet.

Riksdagen har därför beslutit, att § 10 mom. 4 f) i förordningen angående bevilning af fast egendom samt af inkomst skall erhålla följande förändrade lydelse:

»för följande med embete och tjänst förenade utgifter, nemligen: den afgift tjänsteman, såsom sådan, åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understöds-kassa, aflöning eller annan ersättning till vikarie- eller tjänstebiträde, presternas i jordeboken upptagna utlagor, i den mån de icke äro eftergifna, ränta och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prestgårdarne Skåne, samt kostnader för sådana särskildt anbefalda tjänsteresor, för hvilka ersättning icke är särskildt anvisad.»

Med anmälan härom får Riksdagen, som för år 1887 åtagit sig bevilning af fast egendom samt af inkomst till belopp af 3,500,000

kronor, tillkännagifva, att Riksdagen beslutit, att ofvanberörda vid 1883 års riksmöte antagna förordning om sådan bevillnings utgörande skall, med iakttagande af i densamma nu beslutade, nyss omförmälda förändring, tjena till efterrättelse för år 1887 och intill slutet af det år, under hvars lopp ny förordning angående denna bevillning varder af Riksdagen faststald; och får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta sådant till allmän efterrättelse kungöra.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 16 Maj 1886.